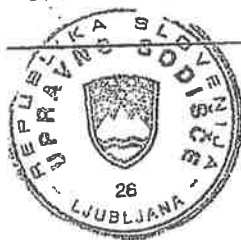

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

20. 7. 20 22

Podpis pristojne
sodne osebe:

**REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE**

I U 409/2021-23

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki mag. Nadja Marolt kot predsednica ter dr. Damjan Gantar in dr. Boštjan Zalar kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svetnice Tine Tratnik kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, Inšpektorat RS za okolje in prostor, ki jo zastopa Državno odvetništvo, Šubičeva 2, Ljubljana po višji državni odvetnici Katji Drnovšek Jarc, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Dunajska cesta 22, Ljubljana,

zaradi **dostopa do informacij javnega značaja**,

o **tožbi** zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-28/2021/4 z dne 17. 2. 2021,

na seji **20. julija 2022**

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. Tožeča stranka je s svojo prvostopenjsko odločbo zavrnila zahtevo (v nadaljevanju prosilec) za posredovanje fotokopij ugotovitvene odločbe o obstoju črne oziroma neskladne gradnje v Vodicach, ki je bila izpostavljena na RTV SLO v oddaji Ekstravizor dne 17. 12. 2020 in iz iste zadeve posredovanje fotokopij sklepov o dovolitvi izvršbe in vseh ostalih odločb Inšpektorata RS za okolje in prostor ter morebitnih pritožb inšpekcijskega zavezanca zoper inšpekcijske odločbe.
2. V obrazložitvi odločbe je navedeno, da je tožeča stranka prejela vlogo prosilca, ki je želel navedeno dokumentacijo. Pri zavrnitvi zahteve se tožeča stranka sklicuje na obstoj izjeme iz 3. točke prvega odstavka 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ). Na spletni strani RTV SLO si je mogoče ogledati oddajo Ekstravizor z dne 17. 12. 2020, katere tema so bile inšpekcije. Prikazana je bila tudi nedovoljena gradnja v občini Vodice na Gorenjskem in naveden je bil investitor gradnje z imenom, priimkom in sliko. Iz navedenega razloga zato v tem postopku ni mogoče varovati osebnih podatkov, saj je fizična oseba določljiva že z vpogledom na spletno stran RTV Slovenija.
3. Prosilec se je zoper prvostopenjsko odločbo pritožil, drugostopenjski organ pa je pritožbi delno ugodil in odredil tožeči stranki, da mora prosilcu pokazati določene odločbe in pritožbe zoper odločbo, s tem da se prekrijejo osebni podatki. V obrazložitvi drugostopenjske odločbe je navedeno, da zahtevani dokumenti izpolnjujejo kriterije za obstoj informacije javnega značaja, vendar lahko organ prosilcu zavrne dostop v primeru taksativno določenih izjem iz prvega odstavka 6. člena in 5.a člena ZDIJZ. Ker se je tožeča stranka sklicevala na varstvo osebnih podatkov, se je postavilo vprašanje, ali je ravnala tožeča stranka pravilno, ko je prosilcu v celoti zavrnila dostop. Drugostopenjski organ je pri tem ugotovil, da iz zahtevanih dokumentov izhajajo imena, priimki, naslov prebivališča, elektronski naslov, izobrazba in podpisi fizičnih oseb, ki pomenijo osebne podatke po definiciji 1. točke 4. člena Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 (v nadaljevanju Splošna uredba o varstvu podatkov). Zaradi tega tožeča stranka teh podatkov ne sme posredovati

prosilcu. Med osebne podatke pa se ne štejejo imena pravnih oseb ter oseb, pooblaščenih za zastopanje, za katere je vpis v javni register obvezen. Drugostopenjski organ ni varoval imen in priimkov javnih uslužbencev, podatkov o zastopniku zavezanca ter naslovov drugih organov, ki so jim bili predmetni dokumenti v inšpekcijskem postopku vročeni. Nadalje drugostopenjski organ pojasnjuje, da je tožeča stranka v postopku po ZDIJZ vezana na zahtevo prosilca, iz katere pa v konkretnem primeru ne izhaja ime in priimek inšpekcijskega zavezanca, ampak le opredelitev črne oziroma neskladne gradnje v Vodicach, ki je bila izpostavljena v oddaji Ekstravizor dne 17. 12. 2020. Zaradi tega so neutemeljene navedbe tožeče stranke, da niti z delnim dostopom ne bi bilo zagotovljeno varstvo osebnih podatkov fizične osebe, ker je ta določljiva z vpogledom na spletno stran RTV SLO. Vsak prosilec lahko pridobi katerokoli informacijo javnega značaja, ki jo kot tako opredeljuje zakon, pri tem pa organ ne sme odločati preko meja zahtevka in presoјati, na kakšen način lahko prosilec določi prekrīte posameznike na podlagi javno dostopnih informacij.

4. Tožeča stranka v tožbi navaja, da tako Zakon o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju ZVOP-1) kot Splošna uredba o varstvu osebnih podatkov vsebujeta podobno določbo, da je posameznik določena ali določljiva fizična oseba, ki se jo lahko neposredno ali posredno določi oziroma identificira (6. člen ZVOP-1 in 4. člen Splošne uredbe o varstvu osebnih podatkov). V konkretnem primeru je fizična oseba posredno določena z objavo njenega imena, priimka in slike v javnem mediju. Prosilec je nedvomno gledal oddajo Ekstravizor in tako izvedel za ime fizične osebe, ki je zavezanec v inšpekcijskem postopku. Zato zakritje osebnih podatkov te osebe v dokumentih dejansko ne bi imelo učinka varovanja osebnih podatkov, saj prosilec točno ve, za katero fizično osebo gre. Tožeča stranka se ne strinja s toženo stranko, da je vezana zgolj na besedilo zahteve prosilca, v kateri ni navedenega imena in priimka inšpekcijskega zavezanca, ampak le opredelitev črne oziroma neskladne gradnje v Vodicach, ki je bila izpostavljena v oddaji Ekstravizor 17. 12. 2020. Inšpekcijski zavezanec je bil javno imenovan v oddaji in na spletni strani RTV SLO v pisnem povzetku oddaje. Javna objava imena in priimka fizične osebe – inšpekcijskega zavezanca v medijih nima zakonske podlage v Zakonu o medijih in bi tudi novinarji morali spoštovati določbe ZVOP-1. Uradna oseba tožeče stranka sicer ni bila dolžna gledati oddaje in tako ugotavljati, na kateri inšpekcijski postopek se zahteva prosilca nanaša. Vendar je to izjemoma storila in pri tem ugotovila, da je inšpekcijski zavezanec fizična oseba, ki je bila v oddaji javno imenovana z imenom, priimkom in sliko. Zaradi tega je prosilec že pred vložitvijo zahteve vedel, za katerega inšpekcijskega zavezanca gre. Nadalje tožeča stranka omenja še neko drugo zadevo istega prosilca, s katero je zahteval dokumente za objekt, ki je bila povezana z bivšim direktorjem SCT. Tudi v tem primeru je tožeča stranka zahtevo zavrnila, tožena stranka pa je pritožbo prosilca zavrnila. V obeh primerih prosilec ve za ime fizične osebe, razlika je le v tem, da v eni zadevi ne navaja

imena fizične osebe, v drugi zadevi pa navaja tako ime. Tožeča stranka predlaga, naj sodišče izpodbijano odločbo odpravi in s sodbo odloči, da se pritožba prosilca zavrne, podrejeno pa predlaga, naj vrne zadevo v ponovni postopek toženi stranki. Sodišče naj tudi odloči o stroških postopka v skladu s Pravilnikom o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu.

5. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da vsi predmetni dokumenti ustrezajo definiciji informacije javnega značaja po 4. členu ZDIJZ. Spuščanje v presojo in ugotavljanje, ali je prosilcu posameznik, na katerega se nanašajo zahtevani dokumenti, poznan na podlagi javno dostopnih virov, bi po presoji tožene stranke preseglo presojo v postopkih dostopa do informacij javnega značaja. Pri dostopu do informacij javnega značaja je treba izhajati iz namena posredovanja informacij, ki je v zagotovitvi javnosti in odprtosti delovanja organov. Povsem nepomembno je, s kakšnim namenom je stranka zahtevala konkretne podatke in na kakšen način je prišla do informacij, ki so jo spodbudile k vložitvi zahteve po ZDIJZ. Razlaga o posredni določljivosti posameznika bi po presoji tožene stranke bila preširoka in v nasprotju z osnovnimi postulati postopkov dostopa do informacij javnega značaja. Nemogoče si je zamisliti, da bi moral organ ob takšnem dejanskem stanju, kjer zahteve v spisu ne vsebujejo določljivega posameznika, preverjati in ugotavljati, ali je posameznik, na kogar se nanašajo dokumenti, prosilcu morda posredno poznan iz drugih javno dostopnih virov. Tožena stranka se strinja s tožečo stranko, da uradna oseba ni dolžna gledati oddaje, s katero prosilec opredeljuje zahtevane dokumente, da prepozna dokumente, na katere se zahteva nanaša. Ker pa je tožeča stranka oddajo pogledala in ugotovila, na kaj se zahteva prosilca nanaša, zahteve ne more zavrniti iz razloga, ker je ta določljiva, ker je bil posameznik, ki je bil v oddaji določen z imenom in priimkom, prosilcu poznan. Tako široka razlaga določljivosti posameznika bi lahko pomenila, da noben dokument ne bi bil več prosto dostopen po ZDIJZ, ker bi vedno lahko posredovane dokumente povezal s konkretnimi posamezniki. Predmetne zadeve pa ni mogoče enačiti s primeri, ko je zahteva za dostop do informacij javnega značaja vložena za poimensko točno navedenega posameznika. V konkretni zadevi gre za bistveno drugačne dejanske okoliščine, kajti presoja sodišča, na katero se sklicuje tožeča stranka, se je nanašala na zdravstvene, to je občutljive osebne podatke, v konkretni zadevi pa gre za dostop do podatkov iz inšpekcijske zadeve, ki se vodi v javnem interesu. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.
6. Sodišče je v postopek kot stranko z interesom pritegnilo tudi prosilca, ki v odgovoru na tožbo in pripravljanih vlogah izraža splošno nezadovoljstvo nad delovanjem tožeče stranke, glede konkretne zadeve pa navaja, da ne drži, da je do predmetne informacije prišel ob gledanju RTV SLO, kjer naj bi izvedel za ime in priimek inšpekcijskega zavezanca. Na ime in priimek je postal pozoren šele s prejemom predmetne dokumentacije. Stranka z interesom predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.

K točki I izreka:

7. Tožba ni utemeljena.
8. Sodišče ocenjuje, da med strankami ni sporno, da zahtevani dokumenti, to so različni upravni akti in pritožbe, obstajajo in da so v zvezi z delovnim področjem tožeče stranke ter tako izpolnjujejo osnovne pogoje za obstoj informacije javnega značaja. Sporno pa je med strankami vprašanje, ali je podana izjema iz 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. ZDIJZ namreč v 3. točki prvega odstavka 6. člena določa, da organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na osebni podatek, katerega razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov. Sodišče meni, da niso izpolnjeni pogoji za obstoj te izjeme v takem obsegu, kot si to razlaga tožeča stranka in zaradi česar je zahtevo v celoti zavrnila. Po presoji sodišča je stališče tožene stranke pravilno, ko navaja, da je potrebno izhajati predvsem iz tega, na kakšen način je zahteva prosilca oblikovana. V konkretnem primeru prosilec v zahtevi ni navajal imena in priimka nobene osebe, ampak se je le skliceval na nepremičnino, ki je bila predmet televizijske oddaje. Iz navedenega razloga tožeča stranka ne bi smela zahteve v celoti zavrniti in se sodišče pri tem pridružuje razlogom v izpodbijani drugostopenjski odločbi, zato skladno z drugim odstavkom 71. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) ne bo ponavljalo razlogov za odločitev, ampak se sklicuje na razloge, navedene v drugostopenjski odločbi.
9. V zvezi s tožbenimi navedbami, kjer tožeča stranka pojasnjuje, da je prosilec pred vložitvijo zahteve vedel, za katerega inšpekcijskega zavezanca – fizično osebo gre, sodišče pojasnjuje, da se strinja z navedbo tožene stranke, da je zavezanec za dostop do informacij javnega značaja vezan na zahtevo prosilca, iz same zahteve pa v konkretnem primeru ni izhajalo ime in priimek inšpekcijskega zavezanca. Iz same zahteve določljivost fizične osebe ni bila razvidna. Prav tako se sodišče strinja z navedbo tožene stranke, da organ ne sme odločati preko meja zahtevka in presojati, na kakšen način lahko prosilec določi prekrite posameznike, še zlasti ne iz razloga, ker gre pri pravici do uveljavljanja dostopa do informacij javnega značaja za tako vrsto pravice, kjer ni pomembno, iz kakšnih razlogov nekdo prosi za dostop do informacije javnega značaja, torej motiv prosilca ni pomemben. Pomembno je le to, da informacija ustreza definiciji informacije javnega značaja in da ne predstavlja nobene izjem. Pravnega interesa prosilcu ni potrebno izkazovati. V nasprotnem primeru bi morali organi v vsakem primeru preverjati, ali so prosilcu morda posredno poznani določeni podatki iz drugih javno dostopnih virov. Zavezanci namreč niso dolžni ob vložitvi zahteve prosilca preverjati, ali je zahteva morda povezana z objavo v kakšnem izmed medijev. V nasprotnem primeru bi se lahko zgodilo, da bi bilo zelo malo dokumentov prosto dostopnih po ZDIJZ. Navedena zadeva ni primerljiva z zadevo, ko je šlo za prošnjo istega prosilca v povezavi z bivšim

direktorjem SCT, na kar se sklicuje tožeča stranka v tožbi. V tisti zadevi, kot je razvidno iz k tožbi priložene odločbe, je prosilec že v sami zahtevi navajal ime in priimek fizične osebe, v zvezi s katero je zahteval dostop do informacij javnega značaja, torej je bila zahteva na drugačen način oblikovana, kot v obravnavani zadevi.

10. Ker je iz zgoraj navedenih razlogov odločitev tožene stranke pravilna, je sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo zavrnilo. Sodišče je v navedeni zadevi odločilo na nejavni seji brez glavne obravnave, ker je ocenilo, da dejansko stanje, ki je bilo podlaga za izdajo upravnega akta, med strankami ni sporno. Ni namreč sporno, da zahtevana dokumentacija obstaja, sporna je le pravna presoja, ali je ta dokumentacija informacija javnega značaja, to pa je izključno pravno vprašanje. V primeru, ko dejansko stanje ni sporno, da daje ZUS-1 v prvem odstavku 59. člena izrecno pooblastilo sodišču, da lahko odloči tudi brez glavne obravnave.

K točki II izreka:

11. Ker je sodišče tožbo zavrnilo, trpi skladno s četrnim odstavkom 25. člena ZUS-1 vsaka stranka svoje stroške postopka.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 20. julij 2022

Predsednica senata:
mag. Nadja Marolt, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe:

